

ДУМА ПРО БАТЬКА.

Михайла Петренка.

=

Покинув нас и нашу матир...
Скажи: на що, в далекий сторони,
Без рідних сліз, в чужий землі,
Ти ліг, мій милий тату, спати?
Додому погулять прийшов, —
Дивлюся: плачуть дити, мати;
Так я залівся, та й пишов
Тебе, мій батеньку, шукати.
Идú горюючи, идú,
Шукати батькову могилу;
Де одинокую найду,
Там и заляжу, там загину;
Там очи висушу мои
Я лютам, тяжким горем сина,
Як висохла твоя могила,
Без рідних сліз, на сторони...
Идú один все полем, полем,
Кругом мовчить и небо, и земля,
И тилько вищечком душа моя
Пид-час слъозами заговоре!
Як подивлюсь очима я
Туди далеко, аж за гори;
То так и чую: вѣдтиля

Зоветь мене якась-то горе.
Знакоме горе те мени;
То голос батька из могилу!
Ох! коли-б крильця сироти,
Орлом полинув-би що сили.
О, ні, я-б витром полетив
До тебе, тату, на чужину,
И так-би плакав, так тужив,
Шукаючи твою могилу!....
А хто безсчастного мене
Туди до тебе доведе
Поплакати дуже, дуже гірко,
И сліз сирітських полить стільки,
Що-б аж полить твою могилу!
Помиж могилами чужими
Чи хто покаже сироти,
Де полегли твої кістки,
Де доля сирот вмерла з ними?
Ох, од людей сього не жди:
Бо над могилою чужою
Чужим не плакати сиротою,
Не виливати горя сліз;
Одно, одно сирітське горе
Укаже певно и промове,
Де-ти, мій батеньку, поліг!
